

Unitatea

DIRECTOR:
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Lux veritatis

Cu noi este Dumnezeu! Așa arată istoria, mărturie a vremilor și lumina adevărului: dușmanii s'au prăbușit, pe rând, în noaptea veacurilor, iar biserica Domnului strălucește în mărire și onoare.

În vremuri de întunecare e bine să privim stăruitor această lumină a istoriei. De aceea Sfântul Părinte a ținut să îndrepte privirile creștinătății spre stâlpul de foc al sinodului din Efez. În slova limpede și caldă, în argumentarea strânsă și concludentă a noii scrisori papale, măreția acestui far aprins de Dumnezeu la o răspântie a bisericii ca să-i lumineze drumul prin ceața veacurilor, apare în strălucire fără seamăn.

În mijlocul întunecării în care băjbăia rătăcirii, la Efez a biruit adevărul: Hristos mântuitorul nostru este un Domn, o singură persoană divină, care a luat firea omenească pentru ca s'o înalțe la divinitate. Și cum unul este Hristos, una a rămas și credința, primejduită pentru moment de tulburarea rătăciților.

Una a rămas, în tot răsăritul și apusul creștin, de atunci și până astăzi, dragostea neclătită, pietatea neschimbată, închinarea nefățărită a tuturor față de Preacurata Fecioară Maria, mama adevărată a Dumnezeului adevărat Isus Hristos, și mama noastră a tuturor, incomparabilă în mărire, neîntrecută în bunătate.

Către Ea se îndreaptă ruga Papei și a noastră: să întoarcă mulțimile, cari o cinstesc cu atâta căldură în tot răsăritul, la unitatea credinței, la sânul bisericii adevărate a Fiului ei, de care se depărtează tot mai mult. Îndreptele privirile tuturor spre marii înaintași dela Efez, pentruca „să se păstreze pacea bisericilor și legătura dragostii și a înțelegerii să rămână indisolubilă între preoții lui Dumnezeu“.

Privind stăruitor și cu bărbăște mărturia clară a istoriei, este cu neputință să nu vadă strălucind în lumină orbitoare, la sinodul din Efez, al treilea mare adevăr fundamental, biruitor al rătăcirilor: auctoritatea supremă, necontestată, dela Dumnezeu primită și de toți fără șovăire și fără murmur recunoscută, a Pontificalului Roman, peste toți creștinii, în tot ce privește cauza credinței și moravurilor. „Păzitor al credinței“ l-au mărturisit Părinții din Efez pe urmașul lui Petru, „judecata lui dreaptă“, ca pe a unui „nou Paul“ au aplaudat-o, fără încercări de schimbare. Așa s'a realizat splendida icăonă a unității: „pentru că citindu-vi-se scrisoarea sfântului și fericitului nostru Papă, voi membre sfinte văși uniți capulul sfânt. Fiindcă fericitul apostol Petru e capul întregii credințe și a apostolilor înșiși“.

Maica Domnului ajută, ca această lumină a adevărului să pătrundă toate inimile creștine, pentruca toți să fie iarăși una în dreapta credință, fii ai bisericii adevărate, care pe toți îi așteaptă cu dragoste de mamă!

Pentru ceasul durerii

Necazuri vechi în anul nou — Problema penziilor — Crearea unui fond de ajutor imediat la moartea preotului — Proiect de statute

(=). Rând pe rând plecăm cu toții pe drumul a tot trupul. Unii, încă în cursul anului abia început... De sigur, sluga bună și credincioasă a lui Hristos nu se spăimântă de acest gând. Se cutremură în fața veșniciei, merge însă cu nădejde creștinească la marea răsplătire, pentru care a lucrat viața întreagă.

Totuși, abia am îndreptat privirea spre zările eterne, fața preoților noștri s'a învăluit în ceață. La pragul veșniciei stă durerea cea mare a despărțirii și chinuitoarea grijă de soarta celor dragi, cari rămân în lumea tuturor răutăților și mizeriilor, fără sprijin și fără ajutor... Este atât de puternică această legită îngrijorare, încât se strecoară în viața slujitorilor altarului încă din anii tinereții, însoțeste și stăjenește, în chip nevăzut, întreaga muncă pastorală, robind o bună parte din energiile și ostenețele lor câștigării de avere, pentru asigurarea vieții copișilor, cari pot rămânea pe drumuri în fiecare clipă.

Vechea problemă a penziunilor preoțești intră în noul an întreagă, cu toată greutatea ei chinuitoare. Nesiguranța zilelor, întunecarea orizontului din viitor, nu face decât să-i dea importanță tot mai actuală și mai dureroasă. — Iară și iară, va trebui deci să ne concentrăm gândurile și eforturile asupra ei. Dacă până acum nu s'a găsit soluțiunea potrivită, aceasta să fie un imbold mai mult la o tot mai îndărătnică și stăruitoare căutare. O soluțiune trebuie să existe!

În legătură cu această problemă nedeslegată, se poate pune una mai mică, mai ușor de rezolvat, totuși de triasă importanță pentru familiile preoțești. — De atâtea ori moartea vine ca un făr, noaptea. Și în casa preotului găsește sărăcie mare. Văduva, zdrobită de durere, stă buimăcită lângă catafalc: în toată casa n'are un ban. Nici măcar pentru cheltuielile de înmormântare. Și copișii de îmbrăcat pentru iarnă. Și taxe la internate. Și câte alte neajunsuri, cărora trebuie să le facă față imediat; și n'are cum. — În vorbe nu se poate spune întreg tragicul acestor situațiuni, cari nu sunt totuși prea rare.

Deși n'ar trebui să existe. Fiindcă se pot ușura, cu puțină bunăvoință. — Mai anul trecut am atras atențiunea asupra felului cum a căutat remediu preoțimea ortodoxă din eparhia Clujului: și-a creiat un fond de ajutorare, din contribuțiile tuturor, care dă la moartea fiecărui membru, familiei un ajutor imediat de 50.000 Lei; o sumă cu care poate face față greutăților din primele zile de durere.

Ne bucurăm foarte mult, că acest gând a avut răsunet și în cercurile noastre. Părinte prof. Enea P. Bofă din Lădușne trimite un

ante-proiect de statute pentru crearea unui „fond de ajutorare a preoțimii din arhidieceza“, care urmărește scopul pomenit și preconizează aceleași mijloace: cotizații lunare de câte 100 Lei, pentruca familia să primească un ajutor imediat, și fără multe formalități, de 50.000 Lei, plus cotizațiile vărsate începând cu anul 6 de cotizare. După calculii făcuți, sumele intrate dela membri ar ajunge nu numai pentru acoperirea ajutoarelor anuale, ci vor pune temelile unui fond mai mare, care cu vremea va putea da ajutoare și pentru cazuri de boală și alte nenorociri.

Publicând, în celece urmează, acest proiect, îl supunem judecării și discuțiunii preoților noștri. Ar fi de dorit, ca sinoadele protopopești din primăvară să se poată ocupa de el în merit și temeinic. În acest scop însă, până atunci va trebui lămurit prin presă. Toți acei cari au nedumeriri, să le spună. La fel cei cari cred că pot avea, într'un punct ori altul, observațiuni utile, îmbunătățiri ori întregiri necesare.

Ori, poate, chiar alte proiecte, clădite pe alte baze, în vederea atingerii aceluiaș scop. S'ar putea discuta, de pildă, dacă n'ar fi mai rentabilă o asigurare obligatorie, la una din marile societăți de asigurare. — Ori: dacă nu s'ar putea soluționa pe această bază și însași marea problemă a penziunilor? — Sau, și mai departe: dacă n'ar fi folositor, ca, la cazul înființării fondului preconizat, cotizațiile să nu se replătească (ci numai ajutorul de 50.000), și ele sporite într'una și pe altă cale, să servească de temelie viitorului sistem de salarizare a preoțimii din puterile proprii, fără ajutor de stat?

Iată probleme cari se pun și perspective ce se deschid în fața proiectului de ajutorare „prin noi înșine“, pe care îl supunem meditațiilor și discuțiunilor, publicându-l în cele ce urmează:

Proiect de Statute

Art. 1. Pentru a feri familiile preoților de lipsurile și umilințele la cari pot fi expuse din prilejul morții preotului, preoțimea română unită din Arhidieceza gr.-cat de Alba-Iulia și Făgăraș se asociază și înființează, prin contribuții obligatorii, un „Fond de ajutorare a preoților români uniți din Arhidieceza gr.-cat. de Alba-Iulia și Făgăraș“, din care să se împartă ajutoare momentane familiilor membrilor ei decedați.

Art. 2. Membrii acestui fond sunt și vor fi în mod obligator toți preoții arhidiecezani, profesorii Academiei teologice, profesorii preoți dela școlile secundare, preoții funcționari ai Administrației centrale capitalare și ai Consistoriilor.

rului arhiepiscopesc, de acum și din viitor, în baza datoriei lor morale de ajutorare reciprocă și a declarației lor, dată în scris, de aderare la cele cuprinse în acest regulament, care se votează de membri în adunarea generală de constituire și se aprobă de Preav. Consistor Arhiepiscopesc.

Art. 3. Acest fond formează proprietatea membrilor lui, enumerați în art. 2.

Art. 4. Cotizațiile de membru sunt obligatoare:

a) O cotizație de fondare de 200 (două sute) Lei, la înscriere, și

b) cotizațiile lunare, de câte 100 (una sută) Lei, timp de 25 ani consecutivi, respective numai până la moartea membrului contribuent, dacă aceasta se întâmplă mai curând.

Aceste cotizații se achită la Administrația centrală capitulară din Blaj, prin reținere din salariul membrului sau prin achitare directă de către acela.

Art. 5. La moartea unui membru contribuabil al fondului, familia sau persoana încredințată cu înmormântarea lui, poate ridica imediat dela Administrația centrală capitulară din Blaj, în baza dovezii despre deces și a chitanței vizate de autoritatea imediat superioară, un ajutor de 50.000 (cinci zeci mii) Lei, plus cotizațiile lunare solvite fondului de către membrul decedat, dar numai acelea pe care le-a plătit după ce a fost membru 5 ani de zile.

Art. 6. Calitatea de membru al acestui fond, încetează:

a) prin moarte,

b) prin neachitarea cotizațiilor lunare scadente — indiferent de cauză, — timp de 6 luni consecutive, și

c) prin ieșirea membrului din serviciul bisericesc al arhidiecezei. În acest din urmă caz însă îi stă respectivului deschisă alternativa, de a-și cere și reprimi cotizațiile lunare solvite până atunci, dar fără dobânzi, sau de a continua să rămână membru al fondului și pe mai departe, obligându-se la achitarea regulată a cotizațiilor sale lunare.

Art. 7. Din cotizațiile de fondare, donațiuni, escedente, capitalizări, dobânzi etc., cari constituiesc veniturile fondului, se creiază »Fondul

de rezervă» care fond după trecerea alor 25 ani dela înființare își va putea amplifica scopul în sensul ca să distribuie și ajutoare membrilor în viață, ca de exemplu ajutoare pentru infirmități, boale etc.

Art. 8. »Fondul de ajutorare al preoților» cu toate evidențele lui despre membri contribuabili, decese, ajutoare, fond de rezervă etc. se conduc și administrează în registre speciale și după normele de administrație bisericească în vigoare, de Administrația centrală capitulară din Blaj, și socotelile anuale se revăd de un comitet special, compus din 3 reprezentanți aleși de adunarea generală a membrilor contribuabili.

Art. 9. Fiecare caz de moarte a unui membru, de ajutor plătit precum și fiecare bilanț de gestiune anuală a fondului, se publică în organul bisericesc »Unirea» din Blaj.

Art. 10. Modificarea acestui regulament, sau desființarea »Fondului de ajutorare preoțesc» se va face numai la cererea și în baza votului a 2/3 (două treimi) din numărul total al membrilor contribuabili la acea dată, vot exprimat nominal — sau prin delegație, — în adunarea generală a membrilor anume convocată în acest scop; un membru nu poate avea mai mult de două delegații.

Art. 11. În cazul desființării »Fondului de ajutorare preoțesc» în condițiile prevăzute în art. precedent, din întreaga lui avere, inclusive »fondul de rezervă», se vor restitui întâiu, proporțional, — și integral de se va putea, — cotizațiile lunare solvite până atunci de membrii contribuabili încă în viață la acea dată, iar eventualul rest va rămânea în administrarea Preaveneratului Consistor Arhiepiscopesc din Blaj, ca un fond de caritate pe seama familiilor preoțești avizate, din arhidieceză.

Art. 12. »Fondul de ajutorare preoțesc» se va inactiva cu ziua de 1 Iulie 1932.

Salariile preoților. Din bună vreme am arătat situația primejdioasă în care se găseseră, de câțiva ani, cultele în Statul român. Pentru a-și salva drepturile primejduite, ar fi trebuit să fie solidare în apărarea lor toate. Biserica ortodoxă n'a voit să înțeleagă acest lucru. Ea a

crezut că se poate alia cu Statul împotriva noastră. Urmarea: o confirmare extrem de inconstructivă a proverbului: cine sapă groapa altuia...

Căci asta-i situația: n'a reușit să ne desființeze pe noi cari, prin luptă grea ce-i drept, am reușit să ne asigurăm tratamentul egal ca biserica dominantă; așa cum cere legea și dreptatea. În schimb însă, răutatea ei se răsună cumplit, împotriva ei în prima linie.

Mai întâi: dintre toate categoriile de funcționari preoții sunt plătiți cu cea mai mare întârziere. Abia își au lefurile pe Iulie. Restul? Dumnezeu știe când. Poate la sfântul Așteptăt!

Apoi, bugetul pe 1932 îl va trezi deplin la realitate. Gazetele scriu, că se lucrează acum la întocmirea statelor de plată pe anul în curs. Abia acum apar reducerile și curbele clerului în toată splendoarea lor. În 1931 s'au scăzut întâi 12% (la ortodocși), plus curba generală de sacrificiu de 13—23%. Prin bugetul 1932 se aplică o nouă scădere de 1460%, și noua curbă de sacrificiu de 15%; adică o scădere totală față de 1930 de peste 60%. Din salariile ce se vor putea croi din acest rest, se vor reține încă, firește, 10% pensia, plus impozitul de 4.40 și 8.80 la sută.

Splendidă situație! Preoțimea din toată țara e datoare să se închine cu mare zmerenie în fața marilor moguli ai ortodoxiei, a căror visuri pravoslavnice au dus la această nenorocire!

Jertfă de bună voie. Doctorul Panchet din Paris are o clinică. La această clinică se află, în calitate de conducătoare, o călugăriță: Maica Marcella. Fusese 18 ani misionară pe tărâmurile depărtate, de unde s'a reintors numai în 1914, când i-s'a dat în grijă un spital. După războiul mondial trece la clinica pomenită. De parte de a se cruța, cuvioasa Maică, de câte ori numai a fost lipsă, a jertfit formal din viața sa ca să mântuie pe a altora. Din indiscreția, de înțeles de altfel, a cuiwa se știe: Maica Marcella a împrumutat deja a 42-a oară sânge din sângele său greu bolnavilor, cărora trebuia să li-se facă transfuziune de sânge. — Neamul sufletelor jertfelnice nu s'a stins, nici nu se va stinge la biserica Domnului.

Foiața „Unirii“

A murit un preot!

— În amintirea pâr. † Valeriu Opreșiu* —
de pâr. Octavian Popa

A murit un preot. Nu e vre-un lucru mare moartea unui preot. Preoții și doctorii sunt cel mai obișnuiți cu moartea. Doar de multe ori sub ochii lor se stinge viața omenească. Sub ochii lor se sfârșesc unii în chinuri grele și în sbucium îngrozitor, iar alții se sting lin și încet ca o candelă, în care s'a sfârșit uleiul. Preotul se deprinde mai ușor ca oricine, că odată și candela sa se va stinge și tot ce poate ofta, e un sfârșit bun și creștinesc și un răspuns bun la înfricoșata judecată alui Dumnezeu.

De astădată a murit un preot, un adevărat preot, un „alter Christus“. La înmormântare aceasta era impresia tuturor, a preoților, cari se rugau pentru fratele lor și a credincioșilor, cari plângeau pe pârlatele lor, că duc la groapă pe un preot rar, pe unul care mult și de multă vreme a ieșit din comun.

* Contrar obiceiului, facem loc acestor amintiri durabile, fiindcă pilda vieții regretatului pâr. Opreșiu poate fi folositoare multora și în deosebi acelor frați preoți, cărora tainica rânduală a lui Dumnezeu le trimite încercări asemănătoare. N. Red.

A slujit ca titular în trei comune, a ajutat la o bună păstorire pe mulți din confracți și a sărit bucuros în ajutorul parohiilor lipsite de păstor. În toate locurile, la toate altarele slujia cu cea mai mare smerenie și cu cel mai mare devotament. Conștiincios până la cel mai mare grad de scrupulositate, din toate mișcările și gesturile lui, din toate cuvintele ce ieșeau din gura lui se vedea, că e pătruns de cea mai mare credință și adânc convins, că înaintea lui, pe s. altar, stă Domnul și Dumnezeu nostru Isus Hristos, iar în s. mărturisire storcea lacrimi de adâncă pocăință din ochii credincioșilor.

A fost lovit de o mare nenorocire. După 12 ani de căsătorie a rămas văduv, cu 5 copii, dintre cari cea mai mare era de 11 ani. Poate fi o mai mare lovitură pentru un preot? Să rămâi văduv de tânăr, cu 5 fetițe! Cea mai mică era de 7—8 zile.

Pâr. Valeriu Opreșiu a primit și a purtat această cruce grea cu cea mai mare răbdare. Când i-am prohodit soția, nu găseam cuvinte de mângâiere și de îmbărbătare, așa de pătruns eram de nenorocirea, ce l-a ajuns pe neașteptate. El se părea mai tare decât noi, cari nu eram atinși de dreptul de nefericire. Cu seninătatea pe care o dă credința și încrederea profundă în Dumnezeu, mângâia pe fca sa mai mărișoară, care începea să înțeleagă grozăvia despărțirii de mama iubitoare și alina pe micușele, cari se gudurau pe lângă el, neștiutoare

că măicuța le-a părăsit pentru totdeauna. Un adevărat lov. Stâncă lovită cu furie de valurile spumegânde.

Și-a purtat cu credință crucea cea grea. N'a voit să-și ia ajutor. Singur își isprăvia lucrurile. Frământa pâinea, cosea la mașină, spăla hănițele mai mărunte și adesea l-am găsit frecând podinele. Își pregătea mâncarea pentru el și pentru copile. Eragospodină adevărată. Când îl vedeam lucrând astfel, mi-am adus aminte, despre ce am citit de S. Francisc Xaveriu, care își curăța singur hainele și își spăla singur albiturile. Văzând un domn pe S. Francisc spălându-și rufe, l-a zis, că nu-i compatibil cu demnitatea de trimis apostolic, să spele rufe; acesta a răspuns: „Munca nobilitează, numai păcatul deosește“. Așa era și pâr. Valeriu Opreșiu. În același timp nu-și negliga datoriiile împreunate cu pastorația. Cu același zel, cu aceeași dragoste, cu aceeași credință le isprăvia ca și înainte.

Odată văzând ce viață necăjită duce, i-am spus, că ar fi bine să ia o femeie, care însă să nu dea de bânuit. Nec forma, nec atate suspecta. A oftat îndelung; apoi revenindu-i seninătatea mi-a zis: „Dacă Dumnezeu mi-a luat soția, e un semn că e voit să trăiesc singur. Lasă să flu singur. De-aș lua la casă o femeie străină, oricum ar fi, tot s'ar găsi unii să cârtească, să bânuiască... Credincios este Dumnezeu și nu mă va lăsa să flu loșit mai mult decât pot... Vor crește copilele...“

Mărgăritarul Apeninilor

— Venerabila Gemma Galgani —

Pentru cei ce cunoșteau viața fecioarei ce s'a stins, întru miros de bună mireasmă suprafirească, în Italia atâtor sfinți, la 11 Aprilie 1903, nu era taină că nu poate fi departe ziua când biserica va pune pe altar, în văzul tuturor, această nouă făclie aprinsă de Spiritul Sfânt în bezna vremilor din urmă.

Momentul ales pentru aceasta a fost Dumineca de 29 Noemvrie trecut, la intrarea bisericii apusene în Advent. Cu acest prilej Preafericitul Părinte a declarat sărbătorește, Urbi et Orbi, în temeiul unor cercetări riguroase, începute încă prin 1910, că e lucru constatat cumcă servitoarea lui Dumnezeu Gemma Galgani a strălucit, în grad eroic, în podoaba virtuților teologice a credinței, a nădejzii și a iubirii față de Dumnezeu și față de aproapele, apoi în virtuțile cardinale ale prudenței, justiției, cumpătului și tăriei, precum și în celea în legătură cu ele. Iar prin aceasta a fost pusă în stîmă tuturor dreptcredincioșilor și s'a deschis totodată, fără chip de a mai fi închisă de oameni, calea beatificării și canonizării acestei arătări îngerești în trup omenesc.

Gemma Galgani s'a născut la 12 Martie 1878 în târgușorul Camigliano. Maică-sa Aurelia o învăță de micuță să iubească pe Hristos cel răstignit, iubire ce-i tot crește în suflet formând trăsătura caracteristică a personalității sale. La vârsta de șapte ani, puțin timp după ce primește taina mirului, rămâne orfană de mamă. Apucă însă pe-o altă mână bună de femeie cucernică: institutoarea Elena Guerra, întemeietoarea unei congregații de călugărițe. Ziua celei dintâi împărtașanii, 17 Iunie 1887, o unește cu Hristos de așa, că nimic n'o s'o mai despartă de El, până la încheierea zilelor sale atât de bogate în suferințe trupesti și sufletești. Căci nu trece mult și rămâne orfană și de tată. Pe deasupra săracă de tot, fără casă, fără masă, ea și frațiorii ei. Primită la 1900, după ce scapă în chip miraculos de-o boală chinuitoare, în familia Giannini, din Lucca, își

Au crescut copilele și cel puțin în vacanțe era mai ușurat.

Odată la niște misiuni, au venit de confesari și doi frați văduvi. Unul în etate, care rezolvase chestiunea dureroasă a văduviei ca cei mai mulți; unul tânăr, după o prea scurtă căsnicie, văduvit de vre-o câteva luni, întărit încă de dragostea soției dispărute, ducea o viață de adevărat doliu. Deodată în decursul convorbirii, când cercam să întăresc pe cel nenorocit, intervinea cel bătrân: „Ce mai caleavalea: Ia-ți o femeie potrivită, care să-ți poarte de grije...“ Atunci în loc de cuvinte, am descris tuturor viața părintelui Opreșiu, așa cum o cunoșteam eu, mai de aproape decât oricine. Pe toți i-a pătruns și în ochii bătrânului am văzut lacrimi.

Parcă aud pe unii: Dar a trecut peste orice margini și a duce astfel lucrurile până la extrem e nebunie. Da! Nebunie! Păr. Valeriu a fost nebun — pentru Hristos! O muncă grea, o muncă continuă, împărțită între credincioși și copile, i-au sters zi de zi puterile.

Voiu povesti ultima zi, care se aseamănă cu celelalte. Sâmbătă în 5 Dec. la 6 fără un sfert a intrat în biserică. Liturghisia în fiecare dimineață. După dejun a făcut 2 sfeștâni în Făgăraș. S'a dus apoi în fosta-i parohie, în Rîușor, după cum vestise înainte credincioșilor. Acolo a spovedit și cuminecat doi bolnavi. Apoi pedinaș de curatorat, după aceasta spovedit, pentruca să-i cuminece în ziua s. Ni-

colae. — Intors, la 3 și jumătate mi-a ajutat la spovedit în liceul „Radu Negru“. Cine ar fi crezut, când ne-am despărțit la 5 ore d. a., că a doua zi dimineața îl voiu unge trupul, gătindu-l spre îngropare? — La orele 6 seara a început slujba în biserică Brancoveanu. Slujba în fiecare seară la 6. După aceea a spovedit în biserică până la orele 9.

In ziua s. Nicolae, dimineața la 5, s'a sculat, ca să plece în Rîușor. Părându-i-se că-i prea de timpuriu, s'a așezat din nou în pat, zicând, că de va adormi să-l trezească la timp. Când fika-sa Ligia, a treia odraslă, a voit să-l trezească, era mort. A adormit în liniște, fără șgomot, fără murmur, fără geamăt, ca să nu conturbe pe nime. Qualls vita, mors est ita.

O viață de martir s'a isprăvit. Muncitor smerit și credincios, lovit de o grea nenorocire familială și lovit adesea și de ceice trebuiau să-l sprijinească, s'a stins liniștit ca o candelă, în care s'a sfârșit uleiul. „Ferițiți cei morți în Domnul, cari mor de acum... ca să se odihnească de ostenețele sale, iară faptele lor vor merge cu el“ (Apoc. 14. 13); și credincios este Domnul și va da după făgăduiala Sa: „Iată viu curând și plata mea e cu mine, ca să dau fieștecărui, după cum va fi fapta lui“ (Apoc. 22. 12).

continuu și aci, ba încă cu și mai multă ardoare, viața-i răstignită cu patimile și poftele, după sfatul Apostolului: își stăpânește până și afectele naturale, dacă vedea în ele ceva desordonat; e umilită fără urmă de prefăcătorie, e îndrăgostită de sărăcie, disprețuiește orice desfătare pământească, se păstrează într'o desăvârșită curățenie a trupului și a sufletului, rămâne până în sfârșit de-o simplitate adorabilă după vorbă, după port; supunerea și încrederea ei în Dumnezeu nu cunoaște margini; e blândă și când e tratată rău; îi e dragă Preacurata, Mântuitorul, îngerul păzitor și sfinții (îndeosebi sf. Gavril pasionistul); e însetată după suferințe ca idealul său sf. Pavel dela Cruce; trăiește și moare cu dorul de a fi călugăriță pasionistă, dar fără să isbutiască a fi primită în legăturile acestei tagme din pricina vieții sale extraordinare (aparitii cerești și diavolești; stigmatele Domnului și alte semne ce ieșiau din cadrele fireșului). Povestea acestei vieți e una dintre cele mai mișcătoare și mai uimitoare din câte cunoaște agiografia. (In românește a tradus-o, după P. Germano din S. Stanislav, păr. Dr. Ioan Marianescu. Lugoj. 1925. Pag. 356. Prețul: 100 Lei).

Biserica Domnului trecând pe fecioara diu Lucca Apeninilor în rândul figurilor sale venerabile, pune în fața lumii de azi o nouă oglindă a virtuților creștine celor mai potrivite stărilor actuale: modestia în port, în purtare și în pretențiuni; încrederea neștrămutată în Pronia cerească, suferințe suportate în spiritul credinței, al pocăinței și al iubirii; conduită reglementată până în cele mai mici amănunte după principiile credinței. — Și e sigur că lume multă-multă va primi cu drag în această oglindă viu grăitoare a sufletelor atât de deconcertate a vremilor acestora tulburi.

Marin Barbu-Bănățeanu

Dela „Astru“ din capitală. În numărul de Crăciun al gazetei am publicat lista noului comitet, care conduce asociația studenților noștri din București. Din păcate cu câteva greșeli, pe cari prin aceasta le îndreptăm. Și anume: președinte a fost ales Gheorghe Rednic, vicepreședinte Oct. Manu, iar secretar general Emil Șerban. Restul: corect în numărul de Crăciun.

Citiți și răspândiți „UNIREA“

Urările dlui N. Iorga. Din prilejul Anului nou, care este totodată și aniversara nașterii și hirotonirii, ca și ziua sa onomastică, păr. mitropolit VASILE a primit scrisori și telegrame multe, pline de cele mai bune urări. E bine să cunoască din ele și cititorii noștri cel puțin una, pe cea trimisă de către d. N. IORGA, președintele consiliului de miniștri:

„Urmașul credincios al lui Inochentie Clain îi urez sănătate, pentru ca cu autoritatea sa să presideze și mai departe activitatea patriotică a unei glorioase biserici. — N. Iorga“.

Ne bucurăm de frumoasele cuvinte, spuse de cel mai chemat dintre învățați și de cel dintâi dintre îndrumătorii țării. Tare ne temem însă, că d. N. Iorga și-a atras prin ele marea afurisenie a cuvicioșilor și ireproșabililor mari patrioți și mucenici ai bugetului dela Sibiu „Telegrafului“. — Dumnezeu îl aibă în paza sa!

† Păr. Ioan Vanca.

Vara trecută venise, să revadă pământul drag al țării. Cel 60 ani nu-i păreau grei și noi mai nădăjduiam mult dela vrednicul protopop al fraților de peste ocean. — În rândulala lui Dumnezeu însă, acesta avea să fie drum de rămas bun pentru vecie. Ziarul „America“, în articole îndurerate, aduce trista veste, că păr. Vanca în 7 Dec. 1931, a trecut în șirul dreptilor.

Înmormântarea ce i-s'a făcut, arată mai elocvent decât orice vorbă rolul și locul pe care și l-a câștigat în viața și inima fraților din America acest fiu al Unimătului din Sălaj, fost profesor la liceul Sf. Iosif din București, funcționar al Casei Școalelor și, în urmă, parohul credincioșilor noștri din Cleveland, în mijlocul cărora a sosit, încuajurând lumea peste Japonia, la 17 Septemvrie 1917. Au fost „funeralii“ — scrie gazeta fraților — așa cum nu s'a mai văzut niciodată între Românii din America“. Toți fruntașii, preoți și mireni, de ambele confesiuni românești au alergat din depărtări imense la trista solemnitate. Sobor mare de preoți a săvârșit sfânta slujbă, în mijlocul unei mulțimi care „ne mai încăpând în biserică staționa pe trotuare până departe în vecini“ și care avea „ochii năpădiți de lacrimi“.

Prestigiul pe care și-l câștigase în fața străinilor îl arată faptul, că episcopul catolic din Cleveland, I. Schrems a săvârșit și el serviciul religios al înmormântării, asistat de 20 preoți, răspunsurile dându-le admirabilul cor al episcopiei. În cuvântarea pe care a rostit-o, a arătat vredniciile aceluia care, prin muncă neodihnită de 13 ani, a ridicat o cetățuie tare credinții creștinești și sufletului românesc pe pământul Americii și pe care îl considera de prieten al său personal.

Sute de automobile au însoțit la locul de odihnă pe credinciosul ostaș al lui Hristos, mormântul cărui mulțimea l-a stropit cu lacrimi și l-a împodobit cu nenumărate coroane de flori. Simțiau cu toții, că au pierdut pe cel dintâi și cel mai bun dintre frați, care cu greu va putea fi înlocuit. — Dumnezeu să-i facă parte cu dreptii!

Vistiernicul nostru la Papa. „Osservatore Romano“ din 5 Ianuarie c. se ocupă, între altele, de drumul d. ministru Argetoianu la Roma. Remarcă mai întâi slujba solemnă celebrată în ziua de anul nou la bisericuța noastră din piața delle Coppelle, la care au asistat, între alții, și doamna Argetoianu, d. ministru Comnen, contele și contesa de Saint Martin, personalul celor două legațiuni românești, precum și numeroși credincioși ai coloniei românești din Roma. D. Argetoianu a sosit dela Napoli numai în ziua următoare, și cel dintâi drum al său în Cetatea eternă a dus la biserică San-Pietro, de

